

Kun Árpád

Aimé Billion jegyzetfüzetéből

Amióta boldog ember vagyok,
megértettem, hogy az idő megállítása,
amivel egész életemben foglalkoztam,
a látszatcselekvés legkifinomultabb formája,
így a legtökéletesebb művészet.

Mivel az idő lényege, hogy múlik,
nem próbálok elkeseredetten
ellene szegülni, szembeúszni az árral,
mint boldogtalan koromban,
hanem elmerülök a pillanatba,
és vitetem magam. A sodrásban
az idővel együtt múlok el,
nem tűnik fel, hogy halad.

Csak néha dob partra az örvény,
észreveszem, hogy nemsokára
ötven leszek, de ettől még tudom,
amikor meghalok, az utolsó
intésemre az idő egyetemlegesen
megáll. Azt fogom érezni: sikerült.

*

A derű házát évekig csak távolról láttam,
ha erre vitt a sétám, cserepek vörösét
a lombnyílásban, kéményt, aztán
egyszer eltévedtem a ködben,
az ajtaja előtt találtam magam.
Figyeltem, de nem vettem észre,
hogy laknának benne. Ezért meg
mertem nyomni a csengőt. Ahogy
számítottam, nem jött ki senki.
Újabb évek teltek el úgy, hogy naponta
elsétáltam az ajtóig, becsöngettem. Egyszer
másképpen állt a kilincs, vissza akartam
igazítani, és véletlenül lenyomtam.
Az ajtó engedelmesen kinyílt. Láttam,
odabent minden tiszta és otthonos.
Beléptem. Egy pillanatra megtántorodtam
attól a felhőtlen örömtől, ami elfogott.

Most a hulló havat nézem az ablakból.
A madáretető körüli repdesést,
ahogy a cinkék minden egyes napra-
forgómaggal a közeli ágakra ülnek,
míg a verebek helyben szétpattintják a héjat,
és tollászknak, hogy a hópihéket
leverjék magukról. Itt lakom.

*

Fehér éjszaka

A nappali fény baljóslatú árnyalatot kap,
egész éjjel az erdőben kísért, isteni
gesztussal időzik minden fa és bokor mellett.
Amikor arra futok reggel, visszaváltozik.

*

Ember nagyságú, bogáncsszerű lények, amik
tetszőlegesen összeragadnak egymással
a tüskéik által, és aztán nagyobb darabban
képeznek újabb, önálló individuumot.
De akár le is válhat belőlük egy rész, ami
onnantól kezdve saját egységként magában
kezd külön életet, attól függően, hogyan akadnak
bele valamibe, hogyan cibálja őket a szél.

*

Tanúim

Szüleim a tanúk rá, hogy még nem voltam,
a gyerekeim, hogy már nem leszek.

*

Emeld ki a fejed a reggeli kávéfőzés megszokott
hullámvázásából. Figyelj oda a mozdulatra, ahogy
megmarkolod a mosogatószivacsot! Ha holnap
nem ébrednél többé fel, akkor ez marad utánad.
Ez lesz a műved a világban, ez, ahogy gondosan
megtisztítod a villanytűzhelyet, ahogy letörlöd
a platnikról, a köztük lévő zománczott, fehér
részről a tegnapi krumpisütés, húspárolás foltjait,
ez, hogy most újra úgy csillog minden, mint az első
napon, amikor még senki sem lépett a konyhába,
hogy nekiálljon a reggelinek, ebédnek, vacsorának.

*

A tüdeje és a többi szerve még marasztalta volna,
miközben a vére közönyösen sustorgott,
de nem volt apelláta, a szíve elvitte.

Király Ferenc rajza

